

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 176. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592476896/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

tere, end at De maa henvende Dem til nærmeste Land, Østerrig – eller ogsaa Frankrig, det er sandt.»

»De synes at nære nogen Tvivl.»

»Hvis jeg uvilkaarlig skulde have talt, som om jeg tvivlede, saa ligger det i, at Greven selv sagde, at der kunde være Vanskeligheder, og man veed jo aldrig, hvor stor en Vanskelighed kan blive selv for store og stærke Folk.»

»Ja, men jeg gjentager, for at berolige Dem i Deres Omsorg for os, at for den, der veed Besked og har Magt til at vilde, er der ingen Vanskeligheder, og en Hindring, der tilfældig stiller sig os i Veien, taale vi ikke.»

Naar man gaaer ved Siden af hinanden, behøver man under en Samtale ikke at see hinanden i Øinene, og man fristes derved mindre til at bryde ud med, hvad man tænker. Jeg vidste, at jeg ikke *kunde* gaae tilside, hvor meget end Greven vilde tilraade mig det; den Sikkerhed, hvormed han talte, syntes mig enten kunstig, paataget for at imponere mig, eller saa brutal, diabolisk, at jeg ved Faderens Side tænkte paa Sønnens Død.

En neapolitansk Officier, der boede paa 2den Sal i samme Hus som jeg, gjorde et Herreselskab. Jeg kom temmelig sildig og saac i et indre Værelse Grev Fritz sidde og spille Schack – thi skjøndt han nu havde opdaget sin Medicin, var han dog i ledige Øjeblikke undergiven en rastløs Trang til en Slags Erstatning for det gamle Spil. Jeg havde ikke seet ham siden Paaskedag og nærmede mig for at hilse paa ham; men da han syntes fordybet i Beregning af et Træk, ventede jeg lidt. Det blev mig snart tydeligt, at han nu aldeles ikke tænkte paa Spillet; han stirrede paa een Brik, og medens han søgte at holde sig ubevægelig, var der en nervøs Dirren i hans høire Haand. Med et Sideblik, der ikke naaede helt op ad mig, sagde han pludselig: »Hent mig et Glas Vand.»

Jeg troede at forstaae ham; han vilde gjøre sin Adel gjældende imod den, han nu formodenlig vilde kalde sin forrige Hovmester; men han havde, just ikke meget mandig, indrettet sin Adfærd saadan, at han i sidste Øjeblik kunde sige, han havde taget feil og troet, det var en Tjener. Men jeg fandt Situationen god til at modtage Kampen